

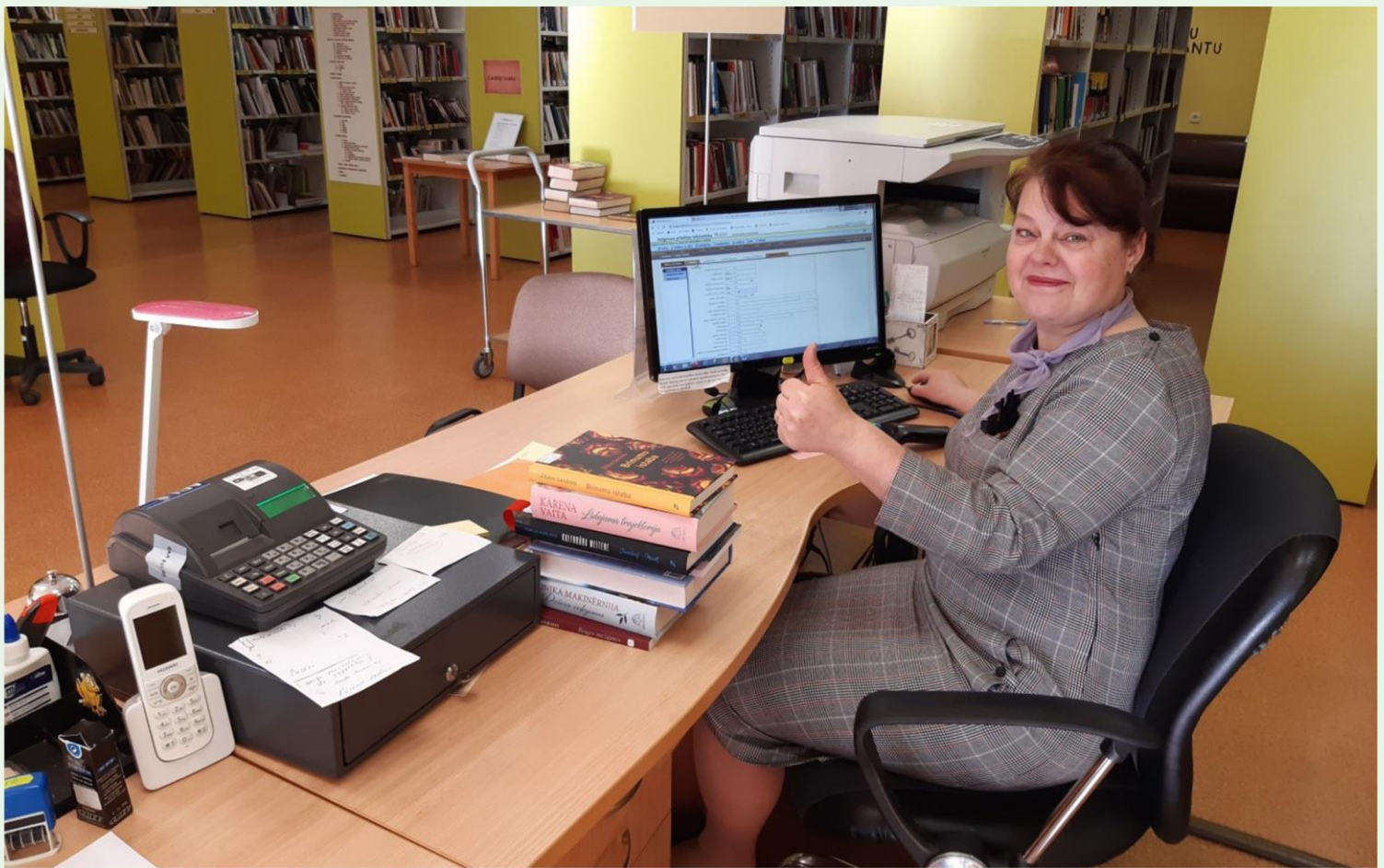
*Jelgava*



JELGAVAS  
PILSĒTAS  
BIBLIOTĒKA

# IEPAZĪSTAM SAVĒJOS

*“Esmu laimīga, ka atgriezos bibliotēkā!”*



Saruna ar Pārlielupes bibliotēkas bibliotekāri **Maiju Zēbergu.**



### **Kā tu izvēlēties bibliotekāra profesiju? Vai tas bija bērnības sapnis?**

Es bērnībā biju pārliecināta, ka būšu skolotāja, jo visa bērnība man pagāja skolā. Man šķiet, ka es tur biju jau kopš dzimšanas! Vecāki strādāja skolā, tāpēc tāda bija mana pārliecība. Man no mazotnes ļoti patika lasīt grāmatas. Mums blakus dzīvoja neredzīga kundze un tad, kad es iemācījos lasīt, es viņai lasīju priekšā dažādus stāstus, vēlāk jau romānus, piemēram, Janševska “Mežvidus ļaudis”, “Bandavā” u.c. Vidusskolas laikā divas vasaras nostrādāju Jelgavā bērnudārzā, tad es sapratu, ka man tas neder. Pēdējā vidusskolas gadā biju izmisumā, jo nesapratu, ko man darīt, līdz kāda klasesbiedrene man teica: “Es zinu, tev jāiet uz bibliotēku, tur tev īstā vieta!”

### **Pastāsti, lūdzu, nedaudz par savu profesionālo pieredzi!**

Tā kā neko citu neizdomāju, tad pēc vidusskolas pieteicos darbā bibliotēkā un iestājos LU Filoloģijas fakultātē bibliotekāros.

Sāku strādāt 1989. gadā Emburgā, bibliotēkā, kuras nosaukumu esmu aizmirsusi. Liekas, ka toreiz tā saucās Sidrabenes 1. vai 2. bibliotēka. Tur es pavadīju divus ar pusi gadus. Bibliotēka atradās klubā, tur sākās renovācija, bija jāpārceļas uz citu vietu.

Sekoja pārvākšanās uz telpām pagasta mājā un inventarizācija. Tas man bija izaicinājums, bet es centos!

Darbs nebija tālu no mājām (8km), bet satiksme bija slikta, tāpēc es braucu ar pagasta skolēnu autobusu un septiņos no rīta jau biju bibliotēkā, lai gan darbalaiks bija no 8.00–16.00. Atpakaļ devos, kā nu kuru reizi, pārsvarā ar autobusu, bet, ja autobuss negāja, tad... reizēm kāds aizveda, bet bieži vien nācās iet kājām.

Reiz man bija jāpaņem grāmatas no kādām mājām, kurās skaitījās izsniegšanas punkts. Tas bija Iecavas virzienā. Uz turieni aizbraucu ar autobusu, atradu māju un, dabūjusi grāmatas, devos atpakaļ 10 km ar kājām.

Sekoja jauna pārvākšanās uz skolas telpām, es steidzu sakārtot plauktus, jo man tuvojās sesija, tomēr tas negāja tik raiti, tāpēc uz universitātes sesiju es tā arī neaizbraucu. Biju jau 3. kursā, tagad man žēl, ka tā, bet tobrīd gaidīju savu vecāko meitu un man šķita, ka bibliotēkā vairs nekad neatgriezīšos. Bet es atgriezos! Biju pavadījusi ar bērniem mājās 5 gadus, un kāda paziņa man teica, ka bibliotēkā meklē bibliotekāri, lai es piesakos! Tā arī izdarīju, un 1997. gada decembrī sāku strādāt tagadējā Pārlielupes bibliotēkā un joprojām nenožēloju ne mirkli. Bija iespēja arī turpināt mācības Latvijas Kultūras koledžā – tas bija sarežģīts laiks, bet interesants. Bērni bija mazi, un dažreiz no rītiem nācās aizvest viņus tikai līdz bērnudārza vārtiem, lai pati vēl paspētu uz vilcienu. Taču šeit, bibliotēkā, es esmu laimīga! Mums ir brīnišķīgs kolektīvs!

### **Kas tev visvairāk patīk tavā darbā?**

Man patīk, ka bibliotēkā ir dažādība. Arī mūsu apmeklētāji dažādo mūsu darbu! Man patīk palīdzēt sameklēt vajadzīgo izdevumu. Es vairākām kundzēm arī nesu grāmatas un žurnālus uz mājām, tad jūtu viņu milzīgo prieku un pateicību, ka literatūra nonāk arī pie viņām.

### **Kādi ir lielākie izaicinājumi, ar kuriem tev līdz šim nācies sastapties?**

Droši vien tādi ir bijuši vairāki. Es parasti esmu tā, kas klausās, bet mazāk runā. Tāpēc arī uzstāšanās man ir izaicinājums, bet nu jau mazāks. Liels pārbaudījums bija akreditācija, kura notika bez bibliotēkas vadītājas. Viņa bija saslimusi un piezvanīja, ka nebūs darbā.

Pagājušā gadā notikušais Latvijas Bibliotekāru biedrības rīkotais velobrauciens, kurā es sākumā neplānoju piedalīties, bet tomēr apstākļi iegrozījās tā, ka nācās iesaistīties, bija vistrakākais izaicinājums. Kāda dalībniece pārdomāja un atteicās, bet Aiga Volkova bija ielikusi sirdi un dvēseli pasākuma rīkošanā, par dalībniekiem jau samaksātas naktsmājas un ēdināšana. Tāpēc nolēmu riskēt un teicu: “Labi, piedalīšos, jo tas nav tālu no Jelgavas, ja kas, nākšu mājās!” Tālāk par 5 km pirms tam vispār nebiju braukusi, izņemot vienu reizi Ālandu salās, līdz veikalam 13 km un atpakaļ. Maršruts veda cauri Zaļeniekiem līdz Tērvetei, pēc tam uz Jelgavu. Tāpēc tie 80+ km 2 dienās man bija īsts piedzīvojums!

### **Kādam jābūt bibliotekāram?**

Atvērtam, komunikablam, saprotošam, uzmanīgam, zinošam. Dažreiz cilvēks, kurš atnācis uz bibliotēku, neprot īsti pastāstīt, ko viņam vajag, tad mums jāmeģina apmeklētāju saprast no pusvārda.

### **Kas tev darbā sagādā gandarījumu?**

Man patīk, ka bibliotēkā nāk cilvēki, jo tad tu jūti, ka esi vajadzīga. Pagājušā pavasarī pirmās ārkārtējās situācijas laikā mēs bibliotēkā strādājām, bet apmeklētājiem durvis bija slēgtas, man tas likās briesmīgi.

### **Bibliotēka mūsdienās, ko tu pastāstītu nezinātājam?**

Es teiktu, ka tā ir vieta, kur satikties, kur uzzināt ko jaunu. Vieta, kur notiek izstādes un dažādi pasākumi. Iespējama kopēšana, drukāšana, mācības, lekcijas un pats par sevi saprotams, ka grāmatas un žurnāli. Tur pieejamas dažādas datu bāzes, e-grāmatas un citi elektroniski resursi.

### **Ko tu ieteiktu jauniešiem, kas vēlas kļūt par bibliotekāru?**

Tāda situācija man ir bijusi. Meitene pēc pamatskolas atnāca un teica, ka viņa gribētu strādāt mūsu bibliotēkā. Tad es stāstīju, ka jāturpina mācīties, ka bibliotekāram jāiegūst izglītība koledžā vai augstskolā.

### **Tavas dzīves (bērnības) pirmā bibliotēka?**

Mana pirmā ir Garozas bibliotēka, uz kuru es aizgāju tikai kādā 6. klasē. Pēc tam gan to apmeklēju regulāri. Atceros, ka 8. klasē lasīju Džona Golsvertija “Forsaitu teiku”, kura man ļoti patika.



No bērnībā lasītajām grāmatām Maija spilgti atceras Džona Golsvertija triloģiju “Forsaitu teika”.

Pēc tam, kad sāku strādāt Emburgas bibliotēkā, pirmo mēnesi prakse man bija Garozas bibliotēkā pie bibliotekāres Lilitas. Tobrīd es domāju, ka tad, kad Lilita aizies pensijā, es noteikti atgriezīšos Garozas bibliotēkā. Tagad tur lasītāja ir mana meita.

**Vai ir kāda grāmata, kuru pēc tavām domām noteikti vajadzētu izlasīt gandrīz vai katram?**

Manuprāt, katram ir jālasa tas, kas viņu interesē. Arī man dažādos dvēseles noskaņojumos patīk atšķirīga literatūra. Man patīk lasīt par ceļojumiem, interesē biogrāfiskā literatūra. Drīzumā bibliotēkā būs Dina Džeferisa “Pazudusī māsa”, tad lasīšu to. Nesen lasīju sava brāļa Ivara Strautnieka sarakstīto grāmatu “Čehija–vulkānu zeme”. Ļoti aizkustināja Kristīnes Liepiņas “Pamirs mana sirds mīlestībā”.



Viena no pēdējām Maijas lasītajām grāmatām ir viņas brāļa Ivara Strautnieka “Čehija–vulkānu zeme”

### **Vai tev ir kāds hobijs, aizraušanās brīvajiem brīžiem?**

Man joprojām patīk lasīt, un es to varētu darīt ilgi, ilgi. Taču mani brīvie brīži paiet braucot pie mazbērniem, apraugot vecākus. Dažkārt man jāved vīrs uz fotosesijām, tad es sēžu parkā un lasu grāmatas. Pēdējā tāda reize bija Jāņos Mālpilī. Vairākas stundas sēdēju pie Mālpils muižas un lasīju grāmatu, brīžiem domājot par to, vai paspēšu izcept svētkiem pīrāgus. Tomēr paspēju!

### **Vai tev patīk saimniekot virtuvē? Ja tev būtu jāgatavo ideālas vakariņas, ko tu liktu galdā?**

Es to vienmēr esmu darījusi, jo mana mamma skolā bija pavāre. Viņa gatavojusi ļoti daudzās kāzās, un es kā brīvprātīgā vienmēr palīdzēju. Tagad man biežāk ir tā, ka negribas daudz laika pavadīt virtuvē, tāpēc cenšos gatavot tā, lai tas nav ilgi un sarežģīti. Cepeškrāsnī cepti kartupeļi un citi dārzeņi, vista. Tur klāt noteikti būtu mana mīļākā garšviela no Gruzijas Svanetijas sāls. Varētu būt arī Cēzara salāti vai grauzdiņu salāti ar tomātiem un sieru.

Mans jaunākais atklājums – turku zirņi ar kokosriekstu pienu un karija pastu. Biezpiens ar putukrējumu un blendētas zemenes ar cukuru.

### **Tavas dzīves svarīgākās vērtības?**

Man ir svarīga saskaņa, labestība, godīgums gan mājās, gan darbā.

### **Cilvēks, kurš atstājis uz tevi paliekošu iespaidu?**

Tie ir vecāki un arī kolēģi, ar kuriem ilgi būs kopā. Tad, kad vēl kā skolniece viena braucu uz Rīgu, tēvs, kā jau ģeogrāfs, man zīmēja Rīgas ielu karti. Tā es pēc tam saviem bērniem zīmēju, dažreiz es pati sev vēl tagad uzzīmēju! Tikai tagad mani bērni par to smejas!

### **Kas tevi iedvesmo, kas palīdz dzīvot?**

Koncerti, kuru šobrīd nav. Daba, dzīvnieki un ģimene, jo īpaši mani mazbērni. Kad ir slikts garastāvoklis, tad piezvanu savam piecgadniekam. Viņam ir dažādi jautājumi man, un es nedrīkstu nezināt atbildes! Piemēram, kā tu vari nezināt, ko tu darīsi svētdien, vai tu jau nomainīji mašīnas riepas, kāpēc tev nav nomazgāta mašīna? Hm, ko lai saka?

### **Tavs veselīgākais paradums?**

Man patīk staigāt, tagad arī nūjot, braukt ar riteni.

### **Tavs mīļākais gadalaiks?**

Vasara ir mans mīļākais gadalaiks. Zaļa zāle, puķes, siltums.

### **Tavi mīļākie svētki?**

Svētki brīvā dabā ir labākie!

**“Brīvais mikrofons” – iespēja pateikt jebko, pievērst uzmanību kādai aktualitātei, pateikt kādam paldies.**

Novēlu visiem vairāk prieka un saskaņu ar savējiem!

*Ar Maiju sarunājās Komplektēšanas un apstrādes nodaļas vecākā bibliotekāre Anita Vecele.*